

להסתכל על מה שיש

תמיד אהבתי לפתור חידות מתמטיות ולשחק במשחקי חשיבה. הרעיון הזה שאתה צריך לנתח דברים ולמצוא דרך אל הפתרון תמיד קסם לי.

ההרגשה שבהצלחה בפתרון המשחקים (או החידות) הייתה מדהימה – וגם אם לא הצלחתי, אמרתי לעצמי שיש עוד דרך לעבור ושזה גם משהו טוב – כי מהדרך ניתן ללמוד.

אחד הרגעים המשמעותיים ביותר שלי, שלמדתי בהם משהו עמוק ואמיתי, התחיל שהייתי במקרה על-יד כיתת תאטרון. ראיתי שם כמה בנות שלא הכרתי, אולי זאת הכיתה המקבילה של שני. החלטתי להציץ פנימה ולנסות לשמוע את מה שהן אומרות. הצלחתי לראות חלק מהמופע שלהן. אומנם זה היה רק כמה דקות – אבל מתוך הכמה דקות הללו עלה בי רעיון שעזר לי לפתור איזה משחק חשיבה שלא היה לי מושג איך לפתור. נדהמתי שמלראות כמה דקות מופע של מחול/תאטרון אני מצליח לקבל רעיון למשהו שבעיני הוא בכלל לא קשור.

כמובן שאחרי שהגעתי הביתה ישבתי קצת על המשחק וכמעט פתרתי אותו בעזרת אותו רעיון שראיתי בכמה דקות של המופע, אפילו שזה לא היה פתרון מלא זה הימם אותי, וכמובן, כמו שאתם בטח יכולים לתאר – זה העסיק אותי לא מעט...

כמה ימים אחרי זה נסעתי הביתה באוטובוס. כשעליתי ראיתי אותי אחת הרקדניות שרקדו באותו קטע יושבת באחד הספסלים והכיסא שלידה היה פנוי. התיישבתי לידה. לא היה לי ממש נעים לפנות אליה, אבל אתם בטח מכירים את הרגע שיש לידכם מישהו או מישהו ואתם פשוט מרגישים שהולכת להיות לכם שיחה מעניינת. זה בדיוק מה שהרגשתי באותו הרגע, שאם אני אדבר איתה תהיה לי שיחה מעניינת.

"את רוקדת ממש ממש יפה." אמרתי תוך כדי שהסתכלתי לעברה.
"תודה! ראיתי אותך אתמול מציץ לנו לחזרה, חבל שלא נכנסת..." היא אמרה בחיוך.
לא כל-כך ידעתי איך להמשיך את השיחה, והמזל הגדול הוא שהיא המשיכה:
"שמי בת-שבע, נעים מאוד, ואני שחקנית בעיקרון, אבל בקטע המופע הזה אני יותר רוקדת מאשר משחקת".

"נעים מאוד, ואני בטוח שאת גם משחקת מדהים."
"תודה!!!"

"יש אפשרות לבוא לראות הצגה שלך מתישהו?"
בת-שבע חשבה כמה שניות פתחה את התיק שלה והוציאה איזה פלייר ונתנה לי, "בעוד שבועיים, לכבוד החגים אני ועוד כמה שחקנים מעלים הצגה. הנה הפלייר. אתה ממש מוזמן!".
"תודה בת-שבע! אגיע!"

אחרי כמה שניות האוטובוס הגיע לתחנה שהיא הייתה צריכה לרדת. היא אמרה לי להתראות וירדה. בהייתי בה מחלון האוטובוס. מאוד הערכתי את ההזמנה שלה ולכן היה לי ברור שאגיע.

על הפלייר היה כתוב "סיפורי חסידים – מבצעים: מגמת תאטרון" – לא ממש הבנתי על מה ההצגה, אבל החלטתי לא לחשוב עליה עד שאראה אותה.

הגעתי להצגה. ישר שהכניסו את הקהל התיישבתי בשורה הראשונה. בת-שבע ראתה אותי בקהל בזמן שהיא עברה בין הווילונות מאחורי הבמה. שמחתי לדעת שהיא יודעת שהגעתי, כי ראו עליה שזה באמת שימח אותה.

בהצגה היו כל מיני סיפורי חסידיים שהכיתה שלה תרגמה להצגות והציגה. כל הקטעים היו מרגשים – אבל הקטע שלה היה מיוחד. הרגשתי איכשהו שהיא באמת-באמת מתחברת לסיפור שאותו היא הציגה:

על כפרי אחד ששלח את שני בניו להתפלל ביום כיפור בעיר הגדולה, כאשר גם הוא יצא הוא נתקע ביער והבין שלא יספיק להגיע לעיר ויאלץ להעביר את יום הכיפורים ביער. הוא היה עצוב מאוד מכך, לא היה לו מחזור ולכן לא יכל להתפלל כל נדרי, אך בלבד היה רצון עז להתפלל. היות ואינו יודע את מילות התפילה אמר את אותיות האלף-בית ואמר לקב"ה שיחבר מהן את התפילה. כשאמר את אותיות האלף-בית נפתחו שערי שמיים ותפילות רבות נכנסו בהם.

המסר הוא שלמרות שאותו כפרי לא ידע כיצד להתפלל, הרצון העז שלו לתפילה והתפילה שבאה ממעקי הלב היא זאת שגרמה לתפילה שלו לפתוח שערי שמיים.

בת-שבע שיחקה את אותו אדם. היא שיחקה אותו מדהים. היו אפילו רגעים בהצגה שלה שנמשכה משהו כמו שבע דקות שהיה אפשר לראות שהיא נכנסה כל-כך טוב לדמות של הכפרי שניתן היה לחשוב כאילו זה קרה לה באמת.

אחרי שכל הקטעים נגמרו ניגשתי אליה, היא ישבה מאחורי הקלעים וניגבה את האיפור. "היית פשוט מדהימה בת-שבע!" אמרתי בהתלהבות גדולה. היא קמה מהכיסא, נתנה לי נשיקה ואמרה: "אתה פשוט מקסים, כמה כיף היה לראות אותך!". "באמת שיחת את אותו כפרי בצורה כל-כך מדהימה, היה ניתן לחשוב שזה קרה לך באמת." אמרתי וצחקתי.

היא לקחה אותי רגע הצידה ואמרה בקול שקט ורגוע: "אתה לא מבין כמה הסיפור הזה לימד אותי. אחרי שקראתי את הסיפור הזה בפעם הראשונה הוא כל-כך דיבר אלי שהרגשתי שאני חייבת לעשות עליו את הקטע שלי." היא לקחה נשימה עמוקה. היה נראה שבאמת הקטע הזה דיבר אליה וכל ההצגה שלה, כל השבע דקות הקסומות הללו, היו בעצם דיאלוג שלה עם אותו סיפור. היא המשיכה: "היה לי קושי מסוים, שלא ידעתי איך להתמודד עימו, ואז הגיע הסיפור הזה שנתן לי צורת חשיבה אחרת ממה שהייתי רגילה, הרגשתי כאילו הסיפור אומר לי: 'בת-שבע, גם אם קשה לך ואת ממש בצרה – פשוט תסתכלי על מה שיש לך ומשם תמשיכי', זה היה מדהים לחשוב כאילו הסיפור מדבר".

היא הייתה צריכה ללכת, אז היא אמרה לי תודה נתנה לי שוב נשיקה גדולה על הלחי והלכה. כשיצאתי החוצה ראיתי שתי בנות מהכיתה של בת-שבע מספרות לחברות שלהן על הקטע שלה. הדבר היחיד שהצלחתי לשמוע היה שמדובר בקטע שמאוד עזר לי, ושזה היה הדדי: הסיפור הזה כל-כך עזר לה ולכן היא "עזרה" לו בזה שהיא הציגה אותו שצורה כזאת שכל מי שראה את זה כל-כך התחבר והתרגש.

הבנתי שזה אולי מה שקוסם לי באומנויות הבמה (בחלק מהמקרים) זה שאומנים שם מספקים במה שיש, אבל הרצון העז שלהם להציג ולהעביר את המסר גורם לכך שהמסר יועבר בצורה מאוד חלקה. ואולי זה מה שגרם לי לפתור את אותה בעיה – במקום לחשוב בצורה מסובכת, ניסיתי לחשוב בצורה פשוטה יותר – וכך אני מצליח לפתור משחקי חשיבה (וחלק מהחידות) בצורה טובה יותר. אבל רק אולי.

כמה ימים אחרי ההצגה, מיד אחרי ראש השנה פגשתי את בת-שבע באוטובוס. ראיתי אותה משחקת באיזה משחק חשיבה שנראה לי מוכר, ישר שהיא ראתה היא הניחה את המשחק על הכיסא קמה וחיבקה אותי. "מה שלומך?" היא שאלה. "בסדר, ומה איתך?".

"אתה חבר טוב של שני מכיתת מחול, נכון?".

"כן." "חייכתי בביישנות ופתאום הבנתי מאיפה הפתיחות שלה...."

"היא נתנה לי את המשחק הזה, הוא שלך ואני לא מצליחה לפתור אותו. תוכל בבקשה לעזור לי?".

"בשמחה!" עניתי ופתרתי את המשחק, תוך כדי שהיא הייתה המומה מאיך שאני פותר אותו.

הסתכלתי עליה. היא התחילה לצחוק בקול רם. ואז גם אני התחלתי.

חג שמח ושנה טובה ומתוקה!!